

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8000/2553

บริษัทบริหารสินทรัพย์ กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด โจทก์ นายจำลอง มะลิวัลย์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ธนาคารพาณิชย์ มาตรา 14, พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา มาตรา 3, ป.พ.พ. มาตรา 407, ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ, ป.พ.พ. มาตรา 654, พ.ร.บ.การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. 2505 มาตรา 14, พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. 2475 มาตรา 3, ป.พ.พ. มาตรา 379, ป.พ.พ. มาตรา 383, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ธนาคาร ธ. ระบุดอกเบี้ยไว้ในสัญญากู้เงินทั้งสองฉบับอัตราร้อยละ 19 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยสำหรับสินเชื่อผิณฑชำระหนี้หรือผิณฑสัญญา โดยในขณะดังกล่าวนั้นลูกหนี้ยังมิได้ผิณฑชำระหนี้หรือผิณฑสัญญาแต่อย่างใด จึงเป็นการกำหนดอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยและประกาศของธนาคาร ธ. อันเป็นการปฏิบัติฝ่าฝืนต่อ พ.ร.บ.ธนาคารพาณิชย์ มาตรา 14 ซึ่งต้องห้ามตาม พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา มาตรา 3 (ก) ถือเป็นโมฆะ แม้ว่าตามความจริงแล้วจะยังมิได้มีการคิดอัตราดอกเบี้ยดังกล่าวในขณะที่ลูกหนี้ยังมิได้ผิณฑชำระหนี้หรือผิณฑสัญญาก็ตาม ก็หาเป็นเหตุให้ข้อกำหนดเรื่องอัตราดอกเบี้ยที่เป็นโมฆะ กลับกลายเป็นชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใดไม่ จึงเท่ากับว่าตามสัญญากู้เงินทั้งสองฉบับไม่อาจมีการคิดดอกเบี้ยกันได้ การที่ธนาคาร ธ. เป็นเจ้าหนี้สถาบันการเงินย่อมต้องทราบรายละเอียดหลักเกณฑ์รวมถึงอัตราในการเรียกเก็บดอกเบี้ยเป็นอย่างดี ส่วนลูกหนี้ซึ่งโดยสภาพและข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าจะทราบถึงหลักเกณฑ์ดังกล่าวแต่อย่างใด การดำเนินการของสถาบันการเงินซึ่งประกอบกิจการอันเป็นที่เชื่อถือของประชาชน ย่อมมีเหตุให้ลูกหนี้เข้าใจและเชื่อโดยสุจริตว่ามีการคิดดอกเบี้ยโดยถูกต้องแล้ว จึงถือไม่ได้ว่าการชำระดอกเบี้ยเป็นการชำระหนี้ตามอำเภอใจโดยรู้อยู่ว่าไม่มีความผูกพันที่จะต้องชำระและเป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามตามกฎหมายตาม ป.พ.พ. มาตรา 407 และมาตรา 411 กรณีจึงต้องนำเงินดอกเบี้ยที่ได้ชำระไปแล้วทั้งหมดไปหักชำระออกจากต้นเงินที่ยังคงค้างชำระตามสัญญากู้เงินทั้งสองฉบับ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้กู้และบุตรทายาทโดยธรรมของนายสุขคำ ผู้ตาย จำเลยที่ 2 ในฐานะคู่สมรสและทายาทโดยธรรมของนายสุขคำ จำเลยที่ 3 ในฐานะบิดาทายาทโดยธรรมของนายสุขคำรับผิณฑชำระเงินตามสัญญาฉบับแรกลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับที่สองวันที่ 20 มกราคม 2540 รวมเป็นเงิน 1,797,953 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 14.25 ต่อปี ของต้นเงิน 782,302.81 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยที่ 4 ในฐานะผู้จำนองและค้ำประกันกับจำเลยที่ 5 ในฐานะคู่สมรสของจำเลยที่ 4 ร่วมรับผิณฑกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ชำระเงินตามสัญญาฉบับแรกลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 เป็นเงิน 1,113,400.98 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 14.25 ต่อปีของต้นเงิน 482,302.81 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากจำเลยทั้งห้าไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนให้บังคับจำนองยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 2899 และ 2900 ตำบลลำปางหลวง อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง ที่ดินโฉนดเลขที่ 34590 ตำบลศาลา อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พร้อม

สิ่งปลูกสร้างบนที่ดินดังกล่าวทุกแปลงออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ หากได้เงินจากการขายทอดตลาดไม่พอชำระหนี้ ให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยที่ 1 และที่ 4 และทรัพย์กองมรดกของนายสุขคำ ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์จนครบ จำเลยทั้งห้าขาดนัดยื่นคำให้การ ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ 3 ถึงแก่กรรม กรณีเป็นสิทธิเฉพาะตัวไม่อาจเข้าเป็นคู่ความแทนที่ต่อไปได้ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งจำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 3 ออกจากสารบบความ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 5 ร่วมกันชำระเงิน 625,910.76 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ หากไม่ชำระให้ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 2899 และ 2900 ตำบลลำปางหลวง อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง และโฉนดเลขที่ 34590 ตำบลศาลา อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดชำระหนี้ หากได้เงินไม่พอให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยที่ 1 และที่ 4 กับทรัพย์มรดกของนายสุขคำ ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่โจทก์จนครบ ให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 5 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 2,000 บาท โจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...คดีมีปัญหาตามอุทธรณ์ของโจทก์ในข้อแรกว่า ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19 ต่อปี ที่กำหนดไว้ในข้อ 2 ของสัญญากู้เงินฉบับวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับวันที่ 20 มกราคม 2540 ตามเอกสารหมายเลข จ. 14 และ จ. 16 นั้นเป็นโมฆะหรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์อ้างว่า แม้ธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชนัยการ จำกัด (มหาชน) จะระบุอัตราดอกเบี้ยในอัตราผิดนัดในสัญญากู้เงินทั้งสองฉบับก็ตาม แต่เป็นเพียงการแสดงให้เห็นว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุด (ดอกเบี้ยผิดนัด) ที่สามารถคิดได้ในขณะนั้นเป็นจำนวนเท่าใด หาได้มีเจตนาที่จะใช้อัตราดอกเบี้ยผิดนัดดังกล่าวกับลูกหนี้ปกติแต่อย่างใด เห็นว่า แม้ธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชนัยการ จำกัด (มหาชน) จะเป็นธนาคารพาณิชย์อันเป็นสถาบันการเงิน ซึ่งการคิดดอกเบี้ยไม่ได้อยู่ภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 654 ก็ตาม แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 มาตรา 14 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นกำหนดให้ธนาคารแห่งประเทศไทยออกประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย กำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติในเรื่องดอกเบี้ยและส่วนลด โดยตามประกาศอัตราดอกเบี้ยสำหรับสินเชื่อของธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชนัยการ จำกัด (มหาชน) ตามสำเนาประกาศเรื่องอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมและส่วนลดเอกสารหมายเลข จ. 56 อันเป็นประกาศที่ใช้บังคับในขณะทำสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับได้ประกาศเป็นสองอัตรา คืออัตราดอกเบี้ยสำหรับสินเชื่อทั่วไปสูงสุดและอัตราดอกเบี้ยสำหรับสินเชื่อผิดนัดชำระหนี้หรือผิดสัญญา ดังนั้น การที่ระบุดอกเบี้ยไว้ในสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับในอัตราอัตราร้อยละ 19 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยสำหรับสินเชื่อผิดนัดชำระหนี้หรือผิดสัญญา โดยในขณะดังกล่าวนั้นลูกหนี้ยังมิได้ผิดนัดชำระหนี้หรือผิดสัญญา แต่อย่างใดเลย จึงเป็นการกำหนดอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยและประกาศของธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชนัยการ จำกัด (มหาชน) อันเป็นการปฏิบัติฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 มาตรา 14 ซึ่งต้องห้ามตามพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ.2475 มาตรา 3 (ก) จึงเป็นโมฆะ แม้ว่าตามความเป็นจริงแล้วยังไม่มีการคิดอัตราดอกเบี้ยดังกล่าวในขณะที่ลูกหนี้ยังมิได้ผิดนัดชำระหนี้หรือผิดสัญญาก็ตาม ก็หาเป็นเหตุให้ข้อกำหนดเรื่องอัตราดอกเบี้ยที่เป็นโมฆะกลับกลายเป็นชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใดไม่ ที่ศาลชั้นต้นพิจารณาวินิจฉัยว่าดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19 ต่อปี ที่กำหนดไว้ในข้อ 2 ของสัญญา

กู้เงินฉบับวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับวันที่ 20 มกราคม 2540 ตามเอกสารหมายเลข จ. 14 และ จ. 16 เป็นโมฆะ จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาตามอุทธรณ์ของโจทก์ ในข้อที่สองมีว่า อัตราดอกเบี้ยที่กำหนดไว้ในข้อ 3 ของสัญญากู้เงินฉบับวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับวันที่ 20 มกราคม 2540 ตามเอกสารหมายเลข จ. 14 และ จ. 16 นั้น เป็นเบี้ยปรับหรือไม่ โดย โจทก์อุทธรณ์อ้างว่า อัตราดอกเบี้ยที่กำหนดไว้ดังกล่าวเป็นข้อตกลงกำหนดให้มีสิทธิคิดได้ จึงมิใช่ เบี้ยปรับ เห็นว่า ในข้อ 3 ของสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับระบุไว้ว่าหากผู้กู้ผิดนัดไม่ชำระ ดอกเบี้ยในอัตราที่ตกลงตามข้อ 2 ให้คิดดอกเบี้ยในอัตราเดียวกันกับที่กล่าวมาในข้อ 2 ซึ่งเมื่อได้ พิจารณาวินิจฉัยแล้วว่าดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19 ต่อปี ที่กำหนดไว้ในข้อ 2 นั้นตกเป็นโมฆะ จึง เท่ากับว่าตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับไม่อาจมีการคิดดอกเบี้ยกันได้ ดังนั้นข้อตกลงในข้อ 3 ที่กำหนดไว้ว่า หากผู้กู้ผิดนัดไม่ชำระดอกเบี้ยให้คิดดอกเบี้ยในอัตราเดียวกันกับที่กล่าวมาในข้อ 2 กล่าวคือ อัตราร้อยละ 19 ต่อปี จึงเป็นข้อตกลงที่ให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราที่สูงขึ้นหลังจากผิดนัดไม่ ชำระหนี้ ข้อสัญญาเรื่องดอกเบี้ยเช่นนี้มีลักษณะเป็นการกำหนดค่าเสียหายของดอกเบี้ยระหว่าง ผิดนัดไว้ล่วงหน้า ถือได้ว่าเป็นเบี้ยปรับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 379 หาก ศาลเห็นว่าอัตราดอกเบี้ยอันเป็นเบี้ยปรับนั้นสูงเกินส่วนก็ปรับลดลงเป็นจำนวนพอสมควรได้ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 383 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นพิจารณาวินิจฉัยว่า อัตราดอกเบี้ยที่กำหนดไว้ในข้อ 3 ของสัญญากู้เงินฉบับวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับวันที่ 20 มกราคม 2540 ตามเอกสารหมายเลข จ. 14 และ จ. 16 นั้น เป็นเบี้ยปรับและเห็นสมควรลดลงเหลือ เพียงอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาตามอุทธรณ์ของ โจทก์ในข้อที่สามมีว่า โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยในอัตราผิดนัดตามสัญญากู้เงินฉบับวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับวันที่ 20 มกราคม 2540 ตามเอกสารหมายเลข จ. 14 และ จ. 16 ได้ตั้งแต่วันที่ใด โดยโจทก์อุทธรณ์อ้างว่าโจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยในอัตราผิดนัดตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับ ได้ตั้งแต่วันที่ 6 กันยายน 2539 และวันที่ 1 กรกฎาคม 2540 ซึ่งเป็นวันที่เริ่มคิดอัตราดอกเบี้ย ผิดนัดแก่ลูกหนี้ เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าการชำระดอกเบี้ยให้ตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสอง ฉบับครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2547 ทั้งตามรายการคำนวณภาระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยค้าง รับตามเอกสารหมายเลข จ. 39 และ จ. 40 ของสัญญากู้เงินฉบับวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับ วันที่ 20 มกราคม 2540 ตามเอกสารหมายเลข จ. 14 และ จ. 16 ตามลำดับ ปรากฏว่าในภายหลังจาก วันที่ 6 กันยายน 2535 และวันที่ 1 กรกฎาคม 2540 ซึ่งเป็นวันที่มีการเริ่มคิดอัตราดอกเบี้ยผิดนัด แก่ลูกหนี้ นั้น ก็ยังคงมีการชำระดอกเบี้ยให้ตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับเป็นครั้งเป็นคราว มาโดยตลอดจนถึงครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2547 และการคิดอัตราดอกเบี้ยผิดนัดก็มีใช้ อัตราร้อยละ 19 ต่อปี ตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับเป็นอัตราเดียวต่อเนื่อง กัน แต่ยังคงมีการคิดอัตราดอกเบี้ยผิดนัดในบางช่วงบางเวลาเกินกว่าอัตราร้อยละ 19 ต่อปี อีกด้วย นอกจากนี้ก็ได้มีการนำเอาดอกเบี้ยที่ได้ชำระไว้ดังกล่าวไปหักทอนกับดอกเบี้ยที่คงค้างชำระอยู่ อีกแล้วด้วย ดังนั้น ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวอาจถือได้ว่าคู่กรณียังคงมีเจตนาที่จะปฏิบัติตามให้ เป็นไปตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับอยู่ต่อไป และในข้อ 2 ตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสอง ฉบับก็กำหนดชำระดอกเบี้ยเป็นรายเดือนภายในวันสุดท้ายของทุกเดือน เมื่อมีการชำระดอกเบี้ยให้ ครั้งสุดท้ายในวันที่ 1 มีนาคม 2547 และหลังจากนั้นต่อมาก็ไม่เคยมีการชำระดอกเบี้ยให้อีกเลย จนกระทั่งโจทก์ต้องมีหนังสือทวงถามและฟ้องร้องเป็นคดีนี้ กรณีย่อมถือได้ว่าการผิดนัดชำระ ดอกเบี้ยแล้วตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2547 ที่ศาลชั้นต้นพิจารณาวินิจฉัยว่า โจทก์มีสิทธิ

คิดดอกเบี้ยอัตราผิดนัดตามสัญญากู้เงินฉบับวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับวันที่ 20 มกราคม 2540 ตามเอกสารหมายเลข จ. 14 และ จ. 16 ได้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2547 จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาตามอุทธรณ์ของโจทก์ในข้อสุดท้ายมีว่า ดอกเบี้ยที่ได้ชำระให้ไปตามสัญญากู้เงินฉบับวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 และฉบับวันที่ 20 มกราคม 2540 เป็นเงิน 125,892.05 บาท และ 30,500 บาท จะนำไปหักชำระออกจากต้นเงินที่ยังคงค้างชำระเป็นเงิน 482,302.81 บาท และ 300,000 บาท ตามรายการคำนวณภาระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยค้างรับเอกสารหมายเลข จ. 39 และ จ. 40 ได้หรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์อ้างว่า การชำระดอกเบี้ยตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับเป็นการชำระหนี้ดอกเบี้ยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยความสมัครใจเป็นการชำระหนี้ตามอำเภอใจโดยรู้ยู่่าไม่มีการผูกพันต้องชำระและเป็นการขัดต่อกฎหมาย จึงไม่อาจนำมาหักชำระได้อีก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 407 และมาตรา 411 เห็นว่า ธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชยการ จำกัด (มหาชน) และโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงินย่อมต้องทราบรายละเอียดหลักเกณฑ์รวมถึงอัตราในการเรียกเก็บดอกเบี้ยเป็นอย่างดี ส่วนลูกหนี้ นั้นโดยสภาพและข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าจะทราบถึงหลักเกณฑ์ดังกล่าวแต่อย่างใด การดำเนินการของสถาบันการเงินซึ่งประกอบกิจการอันเป็นที่เชื่อถือของประชาชน ย่อมมีเหตุให้ลูกหนี้เข้าใจและเชื่อโดยสุจริตว่ามีการคิดดอกเบี้ยโดยถูกต้องแล้ว จึงถือไม่ได้ว่าการชำระดอกเบี้ยเป็นการชำระหนี้ตามอำเภอใจโดยรู้ยู่่าไม่มีความผูกพันที่จะต้องชำระและเป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามตามกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 407 และมาตรา 411 ดังนั้น เมื่อข้อสัญญาที่เกี่ยวกับการคิดดอกเบี้ยตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับตกเป็นโมฆะอันเป็นเหตุให้ไม่มีสิทธิคิดดอกเบี้ยก่อนผิดนัดได้ กรณีจึงต้องนำเงินดอกเบี้ยที่ได้ชำระไปแล้วทั้งหมดไปหักชำระออกจากต้นเงินที่ยังคงค้างชำระตามสัญญาเงินกู้พิพาททั้งสองฉบับ ที่ศาลชั้นต้นพิจารณาวินิจฉัยให้นำเงินดอกเบี้ยที่ชำระทั้งหมดรวม 156,392.05 บาท ไปหักชำระออกจากต้นเงินที่ค้างชำระทั้งหมดรวม 782,302.81 บาท จึงคงเหลือต้นเงินที่ค้างชำระตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับรวม 625,910.76 บาท จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง คดีนี้เมื่อได้พิจารณาวินิจฉัยไว้แล้วว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 จะต้องรับผิดชอบชำระต้นเงินที่ค้างชำระตามสัญญากู้เงินฉบับแรกลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 เป็นเงิน 356,410.76 บาท และตามสัญญากู้เงินฉบับที่สองลงวันที่ 20 มกราคม 2540 เป็นเงิน 269,500 บาท แต่ตามคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ได้ขอให้บังคับจำเลยที่ 4 ในฐานะผู้ค้ำประกันและผู้จำนองกับจำเลยที่ 5 ในฐานะคู่สมรสของจำเลยที่ 4 ร่วมรับผิดชอบหนี้เงินพร้อมทั้งดอกเบี้ยเฉพาะตามสัญญากู้เงินฉบับแรกลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2539 เท่านั้น หาได้รวมถึงสัญญากู้เงินฉบับที่สองลงวันที่ 20 มกราคม 2540 ด้วยไม่ ที่ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาให้จำเลยที่ 4 และที่ 5 ร่วมรับผิดชอบหนี้เงินพร้อมทั้งดอกเบี้ยตามสัญญากู้เงินพิพาททั้งสองฉบับ รวมเป็นเงิน 625,910.76 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จึงเป็นการพิพากษาเกินไปกว่าที่ปรากฏในคำฟ้องไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 วรรคหนึ่ง ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาเห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาคดีแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 4 และที่ 5 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระเงินจำนวน 356,410.76 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

ธีระพงษ์ จิระภาค · ตรีวุฒิ สาขากร · วัส ดิงสมิตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8000/2553>